

TEMNÁ KRÁSA

LILITH VINCENT

Temná krása

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Lilith Vincent

Temná krása – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Poznámka pro čtenáře

Pokud jste četli mou předešlou sérii *Promised in Blood*, berte v potaz, že tato *série* je temnější a násilnější. Muži jsou krutější a světlo na konci tunelu vzdálenější.

Jste-li v žánru temné romantiky nováčkem nebo by určité temné motivy nebo situace mohly mít vliv na vaše duševní zdraví, postupujte opatrně. Tato kniha obsahuje scény násilné a sexuální povahy, které mohou někteří čtenáři vnímat jako znepokojivé, rušivé či vyvolávající nepříjemné pocity. Ženy jsou zde drženy v klecích a spousta kapitol je prosáklá krví. V knize se vyskytují přestřelky, somnofilie (sexuální vzrušení ze spících lidí), vynucené orgasmy a mírné mučení. Navíc ve čtvrté kapitole hrdinka potratí.

Jde o romantický příběh s reverzním harémem. Objevují se tu skupinové scény s hrdinkou a všemi hrdiny, aniž by si někdy musela vybírat pouze jednoho. Hrdinové mají pro hrdinku pouze srdce, oči a penisy. Nedochází k žádnému podvádění ani k sexu mimo harém.

Stále čtete? Upravte si šerpu, naneste rtěnku a usmívejte se na porotu. Soutěž krásy právě začíná.

TEMNÁ KRÁSA

PAGEANT

LILITH VINCENT

 BARONET

Copyright © 2022 by Lilith Vincent

Translation © Jana Divišová 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2796-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2800-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2801-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2797-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Kapitola první

Konstantin

Jezero Como, Itálie

KLIDNÉ ODPOLEDNE NARUŠÍ TÁHLÝ VÝKŘIK. Ozývá se ze sklepa, odráží se od dlouhých mramorových chodeb a zarývá se mi do lebky. Mám pocit, jako by mi měla vybuchnout hlava.

Promnu si pulsující čelo a zavrčím: „Ta zasraná ženská! Roztrhám ji na kusy, ještě než soutěž začne.“

Přípravy na tuhle událost mi zabraly celé měsíce, od hledání dokonalého místa až po dokonalé ženy. Vila je soukromá a nachází se na odlehlém místě. Těch šestnáct žen, zavřených ve sklepech, jsou zářivé poklady. Nedopustím, aby jedna pitomá malá děvka zničila všechno, na čem jsem tak tvrdě pracoval.

Žena znovu vykřikne a její hlas přetéká rozhořčením a vztekem.

Kirill pokrčí svalnatými rameny a vstane. „Dovol mi to, Košťo. Bude to lekce pro ostatní.“ Tmavé oči se mu lesknou zvráceným potěšením. Je nadšený jako malé děcko o Vánocích, že soutěž konečně začne.

Podívám se na Ilju, jediného, kdo výkřik neslyšel, protože zírá z okna do okrasné italské zahrady, ponořený do svých krvavých fantazií. Vidím, jak mu se mu prohání za očima jako koi kapříci v zahradním jezírku.

Pomalu praskám klouby na pravé ruce, jeden po druhém. Tenhle týden by měl Iljovi přinést kromě jiného klid a soustředění, ale jeho srdce je stále plné zrady, žhnoucí příliš silně na to, aby jí mohlo cokoli proniknout.

O chvíli později Ilja vstane. „Já to udělám.“

Usměju se sám pro sebe. Nejspíš to funguje.

Všichni tři procházíme dlouhými chodbami, obloženými mramorem, s vysokými stropy a bohatě zdobenými sloupy. Venku praží slunce a jeho zlaté paprsky způsobují vlnění teplého vzduchu nad klikatými zahradními cestičkami. Nad trávníkem poletují vlaštovky. Pod námi naráží vlny jezera Como na zelené útesy a odpolední vánek k nám přináší jejich šum.

Tohle místo je ráj na zemi, ale pro těch šestnáct mladých žen, zamčených v klecích ve sklepě, je to peklo a já jsem jeho strážcem.

Odemkneme bránu a scházíme po kamenných schodech do chladné tmy. Tady dole je vzduch vlhký a prosáklý strachem. Za další zamčenou bránou je sklepní prostor s řadou šestnácti cel o velikosti šesti stop s železnými mřížemi. V každé z nich se krčí jedna kráska a všechny se před námi schovávají.

Všechny až na jednu.

Ta se vrhá k mřížím a křičí: „*Pust'te mě, pust'te mě, pust'te mě!*“

Odemknu celu, za vlasy ji vytáhnu ven a násilím otočím její tvář ke své. „Malé klenoty mají být tiché.“

„Zabiju tě, ty ruskej parchante! Nevíš, kdo jsem?“

„Kdo jsi?“

„Kreténe!“ ječí. „Jsem dcera...“

Lebkou mi projede bolest. Zvednu ruku a vlepím jí facku. Tvrdou. Dopadne na vlhký beton a zůstane ležet u Iljových nohou. Ten na ni zírá a jeho ostře řezané, chladné rysy se stáhnou odporem.

„Myslíš, že mě zajímá, kdo jsi, ty *glupaja suka*?“ ptám se jí. *Blbá děvko*. „Tady nemáš žádnou rodinu. Nemáš žádné jméno. Jsi číslo jedenáct. Jsi poslušná. Dokud tě někdo nepožádá, abys promluvila, *mlčíš*.“

Ženě málem vypadnou oči z důlků. „Můj otec tě zabije. Zabije vás všechny! Je v Cosa Nostra. Takové sráče, jako jsi ty, si dává k snídani.“

Kňouravý, nosový tón jejího hlasu mi proniká až do morku kostí. Možná má ta mrcha něco společného se sicilskou mafií, možná ne. Italům by takhle hrozba mohla nahnat strach.

My ale nejsme Italové.

Jsme Rusové.

Bylo by mi fuk, i kdyby byl její otec italský prezident.

„K snídani?“ zeptá se Kirill; je to jen tiché zasyčení. „Zítra ráno pro tebe bude už pozdě.“ Mluví k ní jako k děcku, co si vyprosilo pohádku na dobrou noc. Posadí se na paty a pohladí ji po tváři. „Zachrání tě tatínek, když budeš prosit o milost? Ví tatínek, kde jsi? Ví to vůbec někdo?“

Iljova ústa zkřiví nenávist a v očích se mu zračí představy o smrti téhle ženy. Tahle show je pro mě, ale i pro ně. Chci najít ženu, kterou si odvezu s sebou do Ruska. Ten nejvzácnější klenot, jaký najdu. Bude krásná. Poslušná. Sebevědomá. Srdce musí mít tvrdé

jako z titanu a nervy, které zvládnou nebezpečí, co mě neustále obklopuje. Můj svět je nasáklý krví, násilím a penězi. Výběr dokonalé ženy z těchto šestnácti proběhne sérií testů, podobně jako se testují diamanty nebo safíry, aby se určila jejich hodnota. A Kirill s Iljou, dva moji přátelé, kterým nejvíce důvěřuju, jsou tu proto, aby se pobavili. Mají víc než ideální předpoklady k tomu, aby ženy otestovali tak, jak to chci.

Kirill pohlédne na Ilju a přes rty mu přejede krutý úsměv. „Nech mě dát jí za vyučenou.“

Ilja pokrčí rameny a ustoupí stranou. *Posluž si.*

Obrátím se k celám a promluvím k ženám. „Dáváte všechny pozor? Tohle je lekce, kterou si nebudete chtít zopakovat podruhé.“

Kirillovi se na tváři objeví zlomyslný úsměv a Italce výkřiky zamrznou v hrdle. Selhala ještě dřív, než soutěž začala. Popadne řetěz, visící nad její hlavou, omotá ho kolem zápěstí a zvedne ji ze země. Kope nohama sem a tam, když jí Kirill trhá šaty na zádech.

„Ne! Pust' mě dolů!“ Její horečné výkřiky se stupňují k maximu.

Vezme z druhé strany kobky kožený bič a potězká jej v dlani. „Vítězka může být jen jedna,“ vysvětluje ženám v celách, „a to znamená, že patnáct z vás prohraje. Můžete prohrát a zůstat naživu, nebo prohrát *takhle*.“

Zvedne ruku a brutálně švihne Italku přes záda. Žena křičí bolestí. Je to, jako by mi někdo zatloukal do lebky rozžhavené hřebíky. Chci si promnout jizvu na spánku, ale přinutím se nehybně stát.

Kirill ji znovu bičuje. Do úderů vkládá všechnu sílu, zatíná zuby a oči se mu lesknou zvráceným potěšením.

Znovu.

A znovu.

Ženě prýští ze zad krev a stéká na podlahu. Polovina ostatních sleduje s hrůzou v očích krutou podívanou. Druhá polovina má tváře zabořené do tenkých přikrývek, prsty v uších a ramena se jim otrásají vzlyky.

Výkřiky se odráží od stěn a mě kvůli tomu bolí hlava víc než kdykoli jindy. Potřebuju kurva *ticho*. Vytáhnu zbraň, namířím na Italčinu hlavu a vystřelím. Její křik rázem utichne.

Pomalův dechnu. Dostavuje se klid. Tlak v mé hlavě ustupuje.

Kirill si předloktím otře zakrvácenou tvář. Pak zatáhne za řetězy a ženino tělo dopadne na zem. „Myslím, že taťka nepřijde.“

Když zasouvám zbraň zpátky do pouzdra, Ilja stále působí nervózně. Mávnu rukou směrem k ženám. „Začneme až zítra, ale nevidím důvod, proč byste si některou z účastnic nemohli vyzkoušet už teď. Vyberte si.“

Ilja projde místností a zastaví se před klecí, v níž je žena s tmavě zlatými vlasy. Oči se mu zúží nenávistí. Žena se schoulí do rohu cely, ale je už příliš pozdě.

Viděl ji.

Odemkne klec a ukáže na zem před svýma nohama. Žena má stále před očima Italčinu smrt, a tak spěchá, aby vykonala, co jí poroučí, a pak tam sedí a celá se třese.

Ilja jí luskne prsty před obličejem. „Jsi blbá? Budeš jen brečet a křičet jako ta druhá?“

Při zvuku jeho hlasu sebou trhne.

„Ufňukaná suka.“ Čubka. Chytí se za pas kalhot a prudce si rozepne poklopec. „Nesed’ tam jen tak. Vykuř mi ho.“

Žena sebou škube, ale pak natáhne roztřesené ruce, aby udělala to, co jí bylo přikázáno. Opřu se o zeď a sleduju dění. Pochybuj, že je tahle žena tím, co hledám, ale možná je tvrdší, než vypadá. Jsem ochoten dát jí šanci, aby se stala mou.

Ilja nechce ženu. Ilja chce mučit nic netušící oběť, dokud ho nebude prosit o milost, kterou jí bude stále znovu a znovu odpírat. A přitom jí bude pohrdat za její strach, pláč a slzy. Ten muž nezná význam slova milost. Stejně jako Kirill, ten se ale těší ze slz, které Ilja tak nenávidí.

Ženy to nejspíš ještě nechápou, ale tohle všechno má svůj účel. Chci ženu dokonalou jako diamant, ukutou ve žhavé peci při vysokém tlaku. Ženu, kterou nic nezlomí a nikdy neprojeví sebemenší známky slabosti. Proto jsem si pro tuhle hru vybral modelky. Modelky jsou nesmírně soutěživé, velmi krásné a mají obrovské ambice. Ještě než jim je dvacet, naučí se na molu usmívat i přes bolest.

To je alespoň moje teorie. Možná můj plán neklapne a na konci týdne mi zůstane jenom hromada zakrvácených mrtvol. Když to dopadne takhle, můžu si to zopakovat s jinou skupinkou žen, a opakovat to pořád dokola, dokud nenajdu tu, kterou chci.

Ilja začíná být netrpělivý. Čapne blondýnku za bradu a přitiskne jí tvář ke svým kalhotám. „Kurva, *udělej to*.“

Žena se mu neohrabaně snaží dostat do kalhot. Iljův obličej se náhle zkřiví vztekem. Sevře blondýnčiny vlasy v pěsti a pozorně si je prohlíží. „Jsou odbarvené?“

„Ano,“ zašeptá.

„Ty falešná, bezcenná kurvo!“ Šťouchne ji nohou do hrudi a odstrčí zpět do cely. Jakmile zabouchne

mříž, žena se schoulí v rohu. Ilja otočí klíčem v zámku a zapne si kalhoty.

Kirill se sklání nad mrtvou Italkou, fascinován její krví, stékající po betonu. „Teď nám jedna žena chybí.“

Ilja projde kolem nás, vyběhne nahoru a bere schody po dvou. „Co na tom záleží? Všechny jsou stejné.“

Mně na tom ale záleží. Všechno musí být perfektní. Tahle vila, plnění úkolů, korunovace vítězky. Chci šestnáct žen. Kdyby to nemělo být provedeno správně, potom to nechci dělat vůbec.

S Kirillem se na sebe podíváme; zvuk Iljových rozložených kroků mezitím utichá.

„Půjdu na lov,“ nabídne se Kirill a ukáže na ženy v klecích. „Tam, odkud přišly tyhle, je jich mnohem víc.“

Kirill už z ulic Milána unesl šestnáct žen. Američanky. Brazilky. Francouzky. Angličanky. Takové, co nemají přátele a bloumají pozdě v noci ulicemi; ty jsou snadnou kořistí pro muže, skrývajícího se ve stínech. Do Milána se koncem září nahrnou krásné ženy z celého světa. Stovky z nich krácejí po molech Týdne módy. Všem v srdcích planou ambice. Touží být sledované, žádané, obdivované.

Dávám jim přesně to, co chtějí. „Udělej to.“

Vycházíme předními dveřmi vily zpátky na čerstvý vzduch. Kolem obrovské mramorové fontány je kruhová, šterkem vysypaná cesta. Za ní je vysoká brána; jediná cesta dovnitř i ven, která nevede přes útesy.

„Mám strach o Ilju,“ řeknu Kirillovi.

Podívá se na dům a potom znovu na mě. „Jakmile začneme, zapomene na ni. Zapomene na všechno, co bylo předtím.“

Možná má Kirill pravdu. Se šestnácti hračkami, které můžeme mučit, aniž by nás přitom kdokoli rušil... jaký opravdový muž s horkou krví by si to neužil?

Vděčně se nadechnu večerního vzduchu, zatímco Kirill nasedá do svého černého ferrari. „Dobrý lov, příteli.“

Kapitola druhá

Lilia

MEZI TAHY VIZÁŽISTOVA ŠTĚTCE popadnu plechovku perlivé vody. V zákulisí je asi padesát lidí, a i takhle pozdě v noci je letní italské vedro dusivé. Fény foukají, modelky pózují pro selfička a asistenti s náručemi plnými šatů pobíhají sem a tam. Producentka přehlídky z plných plic křičí, a jak se blíží celá, je její hlas stále pronikavější.

Zatáhnu za kroužek, abych plechovku otevřela, a můj akrylový nehet se zlomí.

„Govno,“ zamumlám. *Do prdele.* Nebudu mít čas to opravit, než se vydám na molo. Musím doufat, že budou všichni dostatečně zaujatí mými zářivě rudými večerními šaty a nehtu si nikdo nevšimne.

Brunetka vedle mě se na mě otočí, v očích se jí zalaskne a ze rtů vyletí radostná slova, kterým nerozumím. Zmateně na ni zamrkám.

Ženě zmizí úsměv z tváře a s výrazným přízvukem se zeptá: „Ty mluviš rusky?“ Má výrazné lícni kosti a plné rty, typické pro ženy z východní Evropy. Moje rysy jsou podobné, ale vlasy mám tmavě blond.

Usměju se a kroutím hlavou. „Bohužel ne. Umím jen pár sprostých slov, co jsem se naučila od táty. Můj táta je Rus, ale já se narodila v Americe. Ty jsi Ruska?“

Zavrtí hlavou. „Kazaška. Tohle je moje první velká přehlídka. Jak se jmenuješ?“

„Li...“ začnu, ale zarazím se. I po osmnácti měsících si těžko zvykám na to, abych nepoužívala jméno Lilia, na které jsem byla celý život zvyklá. „Julia.“

„Já jsem Ayna.“

Nemůže jí být víc než sedmnáct. Za tu dobu, co pracuju jako modelka, jsem potkala desítky dívek jako ona, venkovských holek objevených odhodlanými skauty na Kavkazu a v Kazachstánu a poslaných na přehlídková mola do Paříže, New Yorku a Londýna.

Ayna sáhne po kousku sushi na nedaleko ležícím talíři a strčí si jej do úst. „Miluju to,“ řekne s úsměvem a ukazuje si na rty, zatímco žvýká.

Všechny ostatní ženy kolem nás jídlo ignorují, jako kdyby se živily jen vzduchem. Naše těla jsou naše živobytí a neustále se vzájemně porovnáváme. Kdo má štíhlejší stehna? Kdo má pevnější prsa, zářivější pleť, delší nohy? Kdo dostane další zakázku a kdo je už ve svém pokročilém věku třidvaceti let za zenitem?

Ayna si nejspíš není vědoma nepsaného pravidla, že ani tehdy, kdy jsme obklopené jídlem a šampaňským zdarma, neměly bychom se ničeho z toho ani dotknout, alespoň ne před očima ostatních. Také se usměju a vezmu si kousek sushi. Má pravdu, je vynikající. Vizážista, který mi pudruje tvář, na mě vrhne vyčítavý pohled. Je mi dvacet, ne sedmnáct. To bych měla sama vědět nejlíp.

Během čekání na zahájení noční přehlídky mi Ayna vypráví o vesnici, odkud pochází, o tom, jak se jí stýská po rodičích, a přitom pojídá sushi. Poslouchám ji a odpovídám, i když jsem dost unavená. Návrhář byl toho názoru, že uspořádat přehlídku o půlnoci jí dodá šmrnc a nádech tajemna. Proboha, nechte nás vyspat.

Najednou se před námi objeví produkční show, energická padesátnice se šňůrou s reklamním potiskem na krku, a s rozšířeným chřípím zírá na Aynu.

„Ty jíš?“

Ayna sebou provinile trhne a kousek rýže ze sushi jí spadne na přední část večerních šatů. Odloží nedojedený kousek zpátky na talíř a stojí tam se skloněnou hlavou a propletenými prsty.

„Ty jíš v těch zatracených šatech na přehlídku? Mají větší cenu než ty,“ zavrčí na ni produkční.

Hlavy všech přítomných se otočí a civí na Aynu.

Produkční dloubne Aynu do břicha. „Kolik jsi toho snědla? Podívej se na sebe, ty tlustá krávo. Vidím tvůj žaludek. Myslíš, že tě takhle můžu pustit na molo? Běž a koukej to všechno vyzvracet,“ ukáže rukou směrem k toaletám.

Několik žen kolem nás se zasměje do dlaní a vymění si pohoršené pohledy. Ne že bych při přehlídkách nikdy nikoho neslyšela zvracet na záchodě, ale je fakt nechutné, aby produkční modelce na rovinu řekla, ať to udělá.

„Co... cože?“ zakoktá Ayna.

Produkční naznačuje, jak si má strčit dva prsty do krku. „*Vyzvracej to*, ty blbko. Z jakého vidlákova tě to vytáhli?“

Ayna, zrudlá ve tváři, zamíří k toaletám, ale chytím ji za paži.

„Zůstaň tu.“ Obrátím se k produkční. „Ayna se nebude nutit zvracet. Vypadá skvěle a vy se chováte jako tyranka.“

Produkční mě sjede pohledem od kořínků vlasů až po lodičky na jehlových podpatcích. Zastaví se na mém zlomeném nehtu a ve tváři se jí objeví výraz divoké radosti. „Ty jsi ještě horší. Jak se opovažuješ sem přijít s ulámanými nehty? Vypadněte obě. Máte padáka a já o tom řeknu vašim agenturám.“

„Nehet jsem si zlomila o vaše pitomé plechovky s vodou,“ opáčím a ukážu na nápoje, stojící před zrcadlem. „Proč tu nejsou kelímky a skleničky, které bychom mohly používat i s těmihle směšnými drápy?“

„Jak se opovažuješ mi odmlouvat?“ Zavolá na ostrahu a mezi modelkami se směrem k nám začne prodírat púl tuctu mužů v černých tričkách.

Rozepnu zip na zádech šatů, nechám je spadnout na podlahu a zuju si i lodičky na jehlách. Stojím tu jen v tělových tangách, nic jiného na sobě nemám, a řeknu produkční: „Odcházím. Ale Ayna může zůstat. Nic špatného neprovedla.“

Ayna za mnou začne vzlykat, když jí asistentka násilím svléká šaty. Nemůžu snést pohled na to, jak se snaží zakrýt svou nahotu před desítkami nepřátelských očí, a tak popadnu její tričko a džíny a pomůžu jí je obléknout.

„A co tvoje oblečení?“ zašeptá chraplavým hlasem; po tvářích jí stékají slzy a rozmazávají make-up.

Zamumlám, že mi na tom nezáleží. Po půldruhém roce jsem si už zvykla stát někde nahá, nebo skoro nahá.

Chceš, aby na tvoje tělo zírali cizí chlapi? Jsi štetka, co touží po tom, aby na ni civěli? Žádná z mých

dcer nikdy nebude modelka. Vdáš se. Manžela jsem ti už vybral.

Tátův hlas mi zazní v hlavě téměř tak silně jako tehdy, když mi bylo sedmnáct. Natahuju si kraťasy a oversized tričko, obouvám tenisky a беру svoji tašku. Vezmu Aynu za ruku, zašeptám, aby držela bradu vzhůru, a vyvedu ji zadním vchodem ven.

Když stojíme na ulici, otočím se k ní. „Neboj se stát si za svým. Produkční po tobě budou šlapat, pokud jim to dovolíš. Pamatuj si, že tě potřebují, a když budeš mít hlad, najež se. Na tom není nic špatného.“

„Oni si to nemysleli,“ poznamená Ayna a otře si oči. „A nepotřebují nás. Vyhodili nás.“

Zmlknu. V tomhle má pravdu. „Měly jsme prostě smůlu. Budou další přehlídky.“

Ayna se mi vytrhne a oči jí jiskří vztekem. „Neměla jsi...“ Hledá správná slova a rozčileně mává rukama. *Neměla jsem se do toho míchat.* „Vyzvracela bych se a mohla bych zůstat.“

Rozpláče se a mumlá něco jako „peníze“, „chyba“ a „můj agent“, což prokládá rozzlobenou ruštinou. Umím si představit, proč je rozrušená. Její rodiče jsou nejspíš závislí na penězích, které jim posílá, a kdyby ji vyhodili, byl by její neúspěch ostudou pro celou rodinu. Je ještě moc mladá, a tak se bojí, že s ní agentura rozváže smlouvu. Sakra, mohlo by se mi stát totéž, i po desítkách přehlídek, jestli bude ta produkční dostatečně ječet do telefonu. O rodinu se bát nemusím, tu jsem už zklamala ve všech myslitelných směrech, ale peníze taky zoufale potřebuju.

S pocitem prázdnoty sleduju, jak ode mě Ayna, stále plačící, pospíchá pryč. Tohle byla moje poslední přehlídka v Miláně, zítra nasedám do letadla a vracím

se zpátky do Spojených států. Na příští měsíc mám zakázku na pařížský Týden módy, ale pak už nic. Je mi skoro jednadvacet, pomalu se blíží ke konci kariéry a nemám ponětí, co bude dál.

Ulička, ve které stojím, je temná a smrdí, takže se vydám směrem k hlavní silnici. Co si má počít se svým životem dvacetiletá vdova po ruském mafiánovi, když nemá žádné vzdělání a její jedinou dovedností je chůze na podpatcích? S tou trochou peněz, co jsem si vydělala, bych se možná mohla zapsat na veřejnou vysokou školu a najít si nějakou brigádu. V čem bych tak mohla být dobrá? V účetnictví? Gastronomii? Možná bych mohla pracovat v hotelu. Umím se usmívat a předstírat, že je všechno v pohodě. V tom mám velkou praxi.

Ucítím mrazení v zátylku. Ráda bych ten pocit ignorovala, ale otec mě naučil dávat si pozor na signály, které vysílá moje tělo. *Věř svým instinktům*, říkává s oblibou a klepe si přitom na nos, *a neskončíš s kudlou v zádech*.

Otočím se a podívám se zpět do uličky. Pokud tam někdo číhá, chci, aby věděl, že nejsem ten typ ženy, co přidá do kroku a předstírá, že je všechno v pořádku.

Nejsem kořist.

„Kdo je tam?“

Nic se ani nepohne. Odpovědí mi je ticho.

„Privjet?“ zavolám rusky. Haló? Nikdo z kamarádů mého mrtvého manžela mě zatím nepronásledoval, ale to ještě neznamená, že to neudělají.

„Signore?“ zkusím to, protože jsem si jistá, že z temnoty vyzařuje mužská energie. Možná mě sleduje nějaký místní zvědavce. Nebo někdo nebezpečný. Včera jsem slyšela dvě britské modelky, jak se

baví o tom, že zmizela jejich kamarádka a že vědí o dívce z Německa, která se nikdy nevrátila do hotelu. Během Týdne módy ženy přichází a odchází. Některé si tu najdou budoucího manžela nebo bohatého milence, jiné toho už prostě mají dost a vrátí se domů. No a některé, jako Ayna a já, jsou propuštěny a s hanbou se vytratí. Nejspíš nikdo nikoho neunesl, ale pro všechny případy se upřeně dívám do stínů.

Nevidím žádné známky pohybu. Musela to být kočka, plížící se tmou. K dobře osvětlené ulici je to z místa, kde stojím, sotva sto metrů. Otočím se a sebevědomě kráčím dál, s ušima nastraženýma, abych zachytila sebemenší zvuk za zády. Když dorazím na hlavní ulici a vejdu do světla, ještě se naposledy ohlédnou a podívám se do uličky.

Žádní vrazi. Žádná ruská mafie. Žádní místní chlípníci. Nejspíš jsem paranoidní. Je to ale paranoia, když existuje slušná šance, že kamarádi vašeho mrtvého manžela čekají na příležitost, aby vám podržili krk a navždy vás umlčeli?

Nikdo neodpouští. A ruská mafie obzvlášť.

Jsem teď ale v Miláně a Rusko i ruská mafie ve Spojených státech jsou odtud v bezpečné vzdálenosti. Zhluboka se nadechnu a pak pomalu vydechnu.

„Lilio?“ ozve se za mnou hlas.

Otočím se a zachvátí mě panika. Soustředila jsem se tak moc na temnou uličku, že jsem hlavní ulici nezkontrolovala. Nevidím ale ani stalkera, ani vraha, ale dobře oblečenou dvojici středního věku. Ta, kdo mě oslovila, je elegantní čtyřicátnice odbarvená na blond, v malých černých šatech a s těžkými zlatými náušnicemi v uších. Drží se za ruku se svým manželem, prošedivělým mužem ve smokingu.

Žena vykulí oči. „*Jsi to ty. Lilia Kalašniková. Co děláš v Miláně? A kde jsi byla celou tu dobu?*“

Poznávám je. Alina a Leopold Lugovští, přátelé mého otce. Byli na mé svatbě s Ivanem Kalašnikem, společně s dalšími pěti stovkami lidí. Ve spáncích mi buší krev. Od chvíle, co jsem před osmnácti měsíci utekla z domu svého manžela, jsem se s nikým ze svého starého života nesetkala.

„*Nebezpečí!*“ křičí moje mysl.

Uteč a neohlížej se.

Předstírej, že je neznáš.

Zabij je.

Zhluboka se nadechnu a usměju se. „Pan a paní Lugovští. Jak se vám daří? Jaká náhoda, že vás tu potkávám. Pracuju pro milánský Týden módy.“

Paní Lugovská úsměv váhavě opětuje. Sleduje mě se zamračeným výrazem. Jsou to přátelé mého otce, takže nemají důvod chtít mě zabít. Jsou to ale Rusové, takže ve mně všechno křičí, abych vzala nohy na ramena.

„Tvůj otec neví, kde jsi, Lilio,“ řekne mi.

A to je právě záměr. Pokud mě nenajde, nemůže mě donutit, abych se provdala za někoho jiného.

„Po tom, co se stalo, pro mě bylo příliš těžké zůstat ve Spojených státech.“ Několikrát zamrkám a odvrátím zrak, jako by mě přemohl smutek. Ubohá truchlící vdova. „Je skvělé vás dva vidět.“ Až na to, že vůbec. „Ráda bych zůstala a popovídala si.“ Nemám vám co říct. „Mám ale zítra náročný den. Mohla bych vás požádat o jednu laskavost, než se rozloučíme? Neříkejte tátovi, že jsme se potkali. Po tom, co se stalo, potřebuju ještě trochu času pro sebe.“

Nemusím jim nic vysvětlovat. Určitě vědí, že Iva-

na zastřelili na ulici. Jsem si jistá, že jim táta poskytl všechny krvavé podrobnosti.

Lugovští se na sebe podívají. Sice se mnou soucítí, ale lhaní, i když jen mlčením, pokládají za nízké a nečestné.

Jako první promluví paní Lugovská. „Dobře, Lilio, ale nejdřív si s námi dej kávu. Cítím za tebe zodpovědnost. Kdybych tě nechala tady na ulici a něco se ti stalo, nikdy bych si to neodpustila.“

Zatínám ruce v pěst. Jsem dospělá žena, nejsem dítě. „Já ale ne...“

Pan Lugovský mi už ale pokládá ruku na záda a tlačí mě dopředu. „Náš byt je hned tady přes ulici.“

Vzdávám se. Když s nimi nepůjdu, do hodiny zavolají mému otci a řeknou mu, kde jsem.

Cestou upoutá moji pozornost postava na protější straně ulice. Ve výklenku stojí nějaký muž, ruce zaražené hluboko v kapsách bundy, s kapucí přes hlavu. Na tak teplou noc je to příliš silná bunda. Těká očima mezi Lugovskými a mnou, pak se otočí a odejde.

Po těle mi přeběhne mráz. Někdo mě sledoval. Ital, nebo Rus? Ze zvědavosti, nebo se zlým úmyslem? Nevím, ale jakmile dopiju s Lugovskými kávu, zavolám si taxi, aby mě odvezlo zpátky do hotelu.

Jedeme nahoru výtahem. Pronajali si celé čtvrté patro v majestátní staré budově s vysokými stropy, prostornými místnostmi a elegantním zlatým dekorem.

„Tak jak se máš, Lilio?“ zeptá se paní Lugovská, položí na nízký dřevěný stolek podnos a rozlévá kávu do malých šálků.

Posadím se na koženou pohovku a co nejrychleji vypiju svůj šálek. „Dobře, děkuju. Mám spoustu práce, to mě zaměstnává.“

„To bylo hrozné, jak zabili tvého manžela,“ říká paní Lugovská. Pak se odmlčí a s očekáváním se na mě zadívá. Chce znát podrobnosti o Ivanovi. Sotva jsem ho znala, nikdy mi nepřipadal jako můj muž. Byli jsme manželé jen osm měsíců a pak zemřel. Ten den jsem ztratila dva muže, ale ten, na kterého vzpomínám s bolestí v srdci, není můj manžel.

„Jak se má Jelena?“ zeptám se; vzpomínám si, že mají dceru, co se jmenuje Jelena.

„*Da*. Jak se má Jelena?“ ozve se za mnou dunivý hlas s výrazným přízvukem.

Otočím se. Ze stínu vystupuje vysoká postava v černém. Kožená bunda. Kapuce přes hlavu. Sevře mě úzkost. Poznávám toho muže, který mě sledoval na ulici.

Pomalů zvedne ruku a stáhne si kapuci. Na zápěstích a prstech má tetování a na okamžik si pomyslím, že je to...

Pak odhalí tvář. Má tmavé oči s hustými řasami, ostře kontrastujícími s jeho bledou pletí a světle růžovými rty. Je hladce oholený a hnědé, skoro černé kudrnaté vlasy, které mu spadají do čela, má po stranách nakrátko ostříhané. Vypadá mladě, jen o pár let starší než já, ale v očích má tolik temnoty, jako by prožil stovky životů v pekle.

Paní Lugovská zalapá po dechu a chytí manžela za paži. „Zavolej policii.“

Pan Lugovský popadne telefon, ale neznámý muž vytáhne z kapsy pistoli a vystřelí. Ozve se tlumené *phhht* a telefon vyletí panu Lugovskému z ruky.

Muž namíří zbraň na něj. Pak na paní Lugovskou. Potom na mě. Chce nás zastřelit všechny. Rozhoduje se jen, v jakém pořadí.

Muž ale náhle skloní hlavě zbraně, uvolní zásobník a náboje vypadnou na podlahu. Odhodí zbraň na druhou stranu místnosti, kde se odrazí od parket. Je to vrah a sám se odzbrojuje.

Pak udělá něco ještě podivnějšího. Začne se svlékat.

Sundá si bundu a hodí ji přes pohovku. Potom si jediným plynulým pohybem stáhne tričko a odhalí vypracované tělo pokryté tetováním. Všechna jsou velká a černá, ale žádné se nedotýká jiného.

Svinutý had.

Panna Marie s otevřenou náručí.

Dvouhlavý orel s roztaženými křídly.

Tygr ve skoku.

Lebka s růžemi.

Ostnatý drát.

Zadržuju dech. Stejná tetování jsem viděla na těle jiného Rusa. Dotýkala jsem se jich a tajně je obkreslovala, jako by to byly klíče ke svobodě. Klíče k jeho srdci.

Vězeňská tetování, vzniklá v zoufalství. Ve vzdoru. Vytetovaná s hrdostí. Ukazuje je Lugavským, protože pro ně mají nějaký význam. Ti tři se znají.

Ještě dřív, než zahlédnu nůž v jeho ruce, vím, že jsme všichni mrtví. Nakonec jsem to nebyla já, koho sledoval. Byli to Lugavští a já jsem se k tomu připletla jen náhodou.

Usmívá se na mě a je to tak mrazivý úsměv, až mi krev tuhne v žilách. Úsměv, který říká, že by mu mělo být líto, že jsem se k tomu přimotala, ale není. Pak se otočí a jde k Lugovským.

Paní Lugovská se rozkřičí z plných plic. Její pronikavý výkřik prořízne noční ticho. Oba ustupují s očima rozšířenýma hrůzou. Muž je sleduje, pomalu, neúpros-

ně se k nim blíží s nožem v ruce. Na jeho svalnatých zádech je vytetovaný ruský palác s věžemi zakončenými ozdobnými kopulemi, plovoucí v oblacích.

Uteč. Dokud se nedívá.

Ale Lugovští si nezaslouží takhle zemřít.

V panice se rozhlížím, kam zahodil zbraň. Zásobník s náboji leží na podlaze. Co nejtíšeji se k němu propíším kolem pohovky, sehnu se a zvednu ho. Moc mi to nepomůže, protože zbraň je na opačném konci místnosti za Lugovskými, a tam se nedostanu.

Pan Lugovský s rozpaženými rukama chrání svou ženu. Ve chvíli, kdy se ohlédne přes rameno ke dveřím ložnice, vetřelec zaútočí. Brutální, dolů směřující bodnutí prorazí maso i kosti. Muž v šoku zalapá po dechu.

Než pan Lugovský upadne na zem, bodne ho celkem šestkrát. Pak pokračuje a bodá ho do hrudníku, krku a obličeje. Bodání je zuřivé, plné nenávisti. Krev stříká všude kolem. Stojím s otevřenými ústy, dělá se mi zle a v uších mi zní křupavé zvuky.

Paní Lugovská začne znovu křičet a běží do ložnice. Muž vstane a jde za ní. Vidím zbraň. Běžím k ní a seberu ji. Je to poloautomatický makarov s tlumičem. Ruská pistole.

Tenhle typ jsem už použila.

Naplňuje mě to nadějí. Můžu zbraň nabít a zezadu vraha zastřelit, než stačí zabít i paní Lugovskou.

Když se ale snažím nasadit zásobník, uvědomím si, že je už pozdě. Dostihl ji. Křičí, ale její hlas přerušuje odporné bublání, následované opakovanými zvuky bodání.

Potom zavládne ticho.

Zvednu pohled. Muž stojí ve dveřích a po tváři a hrudi mu stéká krev. Dívá se mi přímo do očí, vez-

me čepel nože mezi prsty a pomalu ji protahuje, aby setřel krev a odhalil čistou, lesklou ocel.

Pak ji namíří na mě.

Ted' ty.

Vstanu a ustoupím. Zalitá potem nemotorně manipuluju se zásobníkem. Otáčím s ním sem a tam. Kdybych se mohla na chvíli zastavit a podívat se na něj, mohla bych zbraň nabít.

„Umíš to vůbec používat, *osobennaja*?“ Muž mluví se silným ruským přízvukem. Má stejně chladný, škodolibý tón, jaký používají vrazi v mých nočních můrách. Pak se zasměje.

Můj strach mu připadá zábavný a jeho posměch zostřuje moji pozornost. Stisknu zásobník, po hmatu poznám, že je otočený správně, a zasunu ho do zbraně.

Potom namířím na mužovu hlavu.

Držím zbraň oběma rukama.

Vydechnu.

Vteřinu před výstřelem vytřeští oči. Na nepatrný zlomek vteřiny vidím jeho překvapení – šok – nad tím, že vím, co dělám, a nebudu váhat, prosit ani klást nějaké otázky.

Na co bych se toho sráče taky měla ptát.

Stisknu spoušť a on uskočí stranou. Zbraň sebou v mé ruce škubne a kulka se zaryje do omítky. Uvědomím si, že jsem minula, a propadnu zděšení. Ten chlap je najednou tak blízko, že se může natáhnout a čapnout mě za kotník. Blíží se ke mně jeho ruka, rychlá jako had. Není čas zamířit a znovu vystřelit.

Otočím se na patě a utíkám.

Když doběhnu ke dveřím, ohlédnu se, a právě v tom okamžiku vidím, jak mizí oknem.

Kurva.

Neskočil by. Jsme ve čtvrtém patře, pád by nemusel přežít. Musí tam být nějaký parapet, nebo se drží vytesaného kamene a plazí se k dalšímu oknu. Kéž bych si mohla myslet, že utíká jako dvojnásobný vrah, ale bohužel to nejde. Viděla jsem jeho tvář. A co horšího, viděla jsem jeho tetování. V ruském vězeňském tetování se dá číst jako v knize, pokud víte, na co se díváte. Identifikuje člověka líp než otisky prstů. Nezastaví se, dokud nebudu mrtvá.

Rychle a tiše procházím bytem, zbraň držím v úrovni očí a kontrolovu každý kout, než přejdu dál, odhodlaná vystřelit po všem, co se pohne. Pokračuju v hledání, dokud nenajdu zadní schodiště.

Otevřu dveře a poslouchám. Neslyším žádné hlasy. Žádné kroky. Copak křik paní Lugovské nikdo neslyšel?

Schody vedou do temných stínů. Hledám na zdi vypínač, nechci vejít do tmy, když tu pobíhá na svobodě vrah s nožem.

Ze schodiště vyběhne postava s rozpaženýma rukama a srazí mě k zemi. Když mě tlačí zpátky do bytu, nemám ani čas vykřiknout. Dopadám na dřevěnou podlahu a zbraň mi vypadne z ruky. Cítím krev. Kůže toho neznámého je mokrá a kluzká. Buším do něj a kopu ze všech sil, ale je přímo nade mnou. Připravuju se na brutální ránu nožem, ale ta nepřijde.

Něco mi sklouzne kolem krku a pevně se utáhne.

Oči mi vylezou z důlků. Nemůžu dýchat. *Nemůžu kurva dýchat.*

Muž mi funí do ucha. V jedné ruce drží garotu a druhou něco hledá v kapse. Snažím se nehty povolit provaz. Něco ostrého mě bodne do krku.

Pustí garotu. Posadím se, pootočím se směrem

k němu, dlaň přitisknutou ke straně krku, s ústy otevřenými hrůzou. V ruce drží injekční pero. Zmocní se mě závrať.

„Cos mi to píchnul?“ Jazyk mám jako z olova. Víčka mi těžknou a vzadu v lebce mi hučí. Snažím se pod sebou narovnat nohy, ale vůbec mě neposlouchají.

Muž mě jemně přivine ke své zakrvácené hrudi. Drží mě v náručí, přitiskne rty k mému uchu a se silným přízvukem řekne: „To jsem nečekal, *osobennaja*. Nikdo z ostatních se tahle nebránil.“

Točí se mi hlava a tělo mi v jeho náručí ochabuje. Jací ostatní?

Těsně předtím, než se všechno propadne do tmy, zašeptá: „Vítej v soutěži krásy.“

Kapitola třetí

Kirill

ŠEL JSEM LOVIT HOLUBIČKU a našel dva červy.

Nechávám blondýnku ležet v bezvědomí na podlaze a vracím se ke svým obětem, abych si prohlédl jejich těla. Kopnu Alinu Lugovskou do ramene. Převrátí se na záda a její mrtvé oči zírají do stropu.

Škoda, že ji nemůžu probudit a zabít ji znovu. Ji i jejího bezcenného manžela. Přemůže mě vztek, který jsem potlačoval, když jsem naháněl po bytě tu blondýnku. Za to, co mi provedli, by měli zaplatit víc než jen životem. Chci, aby byly jejich duše uvězněny navždy, abych je mohl celou věčnost bodat, mučit, rozřezávat na kousíčky a upalovat zaživa.

Rozepnu si poklopec džínů, vytáhnu ptáka a pochčiju Alině Lugovské obličej. Pak pokračuju po celém těle, abych jí promočil šaty, a potom ještě jednou.

Sleduju moč a krev, stékající z její mrtvolky, a pak se otočím k jejímu manželovi. Hrdlo má roztažené v krvavém úsměvu. Zvednu nohu a šlápnu mu na krk, znovu a znovu, dokud neuslyším lahodný křupavý zvuk zlomené páteře.